

Nr 9.

Ankom till riksdagens kansli den 12 april 1945 kl. 4 em.

Andra kammarens tredje tillfälliga utskotts utlåtande i anledning av väckt motion om åtgärder för uppgörande av riktlinjer för reglering och planläggning av bebyggelsen i Bohusläns fiskelägen.

I en inom riksdagens andra kammare väckt, till dess *tredje* tillfälliga utskott hänvisad motion, nr 70, har herr *Utbult m. fl.* hemställt, att riksdagen hos Kungl. Maj:t ville begära, att en kommitté av personer, som äga ingående kännedom om fiskelägenas näringsliv, arbetsorganisation och bebyggelse samt förfarandet i plantekniska och praktiska värv, tillsättes med uppdrag att framkomma med förslag till riktlinjer för reglering och planläggning av bebyggelsen i Bohusläns fiskelägen.

I fråga om motiveringen får utskottet hänvisa till motionen.

Över motionen hava i vederbörlig ordning utlåtanden inhämtats från länsstyrelsen i Göteborgs och Bohus län, byggnadsstyrelsen, väg- och vattenbyggnadsstyrelsen, lantbruksstyrelsen samt egnahemsstyrelsen, varjämte Svenska västkustfiskarens centralförbund beretts tillfälle inkomma med yttrande.

Utskottet har därjämte haft tillgång till ett av kammarkollegiet över en lika lydande motion avgivet utlåtande.

Länsstyrelsen i Göteborgs och Bohus län anför i huvudsak följande:

Länsstyrelsen vill icke bestrida, att det finns planer, som äro mindre lämpliga. De fastställda planer, beträffande vilkas huvuddrag det nu sagda gäller, torde emellertid samtliga vara av gammalt datum. Att äldre planer kräva omarbetning är icke något säreget för Bohusläns fiskelägen utan en välkänd företeelse på många håll och ganska naturlig med hänsyn till den utveckling, som såväl stadsbyggnadslagstiftningen som stadsplanekonsten undergått under senare år. Omarbetning av gamla planer och de kostnader detta medför måste man alltid räkna med.

Även i under senare tid fastställda planer kunna brister finnas. Dessa brister torde emellertid i regel antingen vara föranledda av alltför schematiska och stränga krav på rymlighet i äldre byggnadsområden enligt den praxis, som rådde vid tiden för planens fastställande eller också gälla mindre betydelsefulla förhållanden. I det förra fallet torde rättelse numera relativt lätt kunna åstadkommas, sedan tillämpningen av gällande författningar under de sista åren gjorts väsentligt smidigare än som tidigare varit vanligt. Sålunda har man i praxis blivit mera benägen att åt vederbörande myndigheter, närmast byggnadsnämnderna, under förutsättning att de till sitt förfogande ha stadsarkitekt eller annat motsvarande

sakkunnigt biträde, giva en betydligt vidsträcktare befogenhet att meddela undantag från eljest gällande bestämmelser angående bebyggelsen än som förr ansågs lämpligt. I båda fallen torde bristerna i allmänhet relativt lätt kunna undanröjas, om vederbörande samhälle eller markägare genom kvalificerad stadsplanetekniker framlägger förslag till rättelse.

Länsstyrelsen erinrar om att fiskarebefolkningen vid flera tillfällen visat sig föredraga en modern hamn med kajer, som möjliggöra biltrafik och lastanordningar av helt annan art än tidigare, framför att bevara den äldre bebyggelsen och dess karaktär. Länsstyrelsen har i vissa fall lyckats finna lösningar, som i vissa delar bevara den äldre bebyggelsen, medan fiskarens intresse för moderna hamnbyggnader kunnat tillgodoses i andra delar av hamnen.

Frågan i vad mån gamla sjöbodrar och annan gammal bebyggelse böra vika för att tillgodose modern fiskehamnstrafik eller vår tids krav vid utvecklingen i allmänhet av ett livaktigt fiskeläge eller i vad mån dispositioner för att möjliggöra för fisket erforderliga byggnader böra vidtagas torde icke kunna bestämmas genom allmänna riktlinjer, uppdragna av en kommitté, utan endast efter ett kunnigt och omsorgsfullt detaljstudium i varje särskilt fall.

Länsstyrelsen vill ej förneka, att arbetet med upprättande och fastställande av planer i många fall försenats och att detta med åtföljande långvariga byggnadsförbud medfört olägenheter, men detta torde i regel bero på någon av följande omständigheter, nämligen att samhället anlitat stadsplanerare, som icke varit uppgiften vuxen och vilkens förslag därför icke kunnat fastställas, att den anlitate stadsplaneraren av skilda anledningar och utan eget förvållande blivit försenad med arbetet, att erforderliga penningmedel till planarbetets bedrivande icke alltid stått till förfogande samt att det under nuvarande stora brist på stadsplane-fackmän icke varit möjligt att få planarbetena igångsatta och genomförda inom rimlig tid.

Bortsett från att tillräckliga penningmedel ställas till förfogande torde den viktigaste åtgärden för att hindra förseningar vid planernas utförande och fastställande vara, att det göres möjligt för våra samhällen att i erforderlig utsträckning få tillgång till väl kvalificerade stadsplane-fackmän. Ur denna synpunkt synes det vara av synnerlig vikt, att frågan om utbildning av ett tillräckligt stort antal fackmän och deras fördelning över landet snarast möjligt vinner sin lösning.

Att lösa frågorna om reglering och planläggning av bebyggelsen i Bohusläns fiskelägen genom utarbetande av allmänna riktlinjer, som motionen syftar till, torde icke låta sig göra. En sådan generalisering, som dylika riktlinjer lätt skulle leda till, synes snarare kunna motverka den individuella behandling av varje särskilt samhälles egenartade behov, som just i dessa samhällen är särskilt påkallad.

Länsstyrelsen anser sig icke kunna tillstyrka tillsättandet av den i motionen föreslagna kommittén. Skulle emellertid ytterligare utredning i frågan anses påkallad, föreslår länsstyrelsen, att ärendet överlämnas till 1942 års stadsplane-utredning.

Kammarkollegium anför bland annat, att då förhållandena i de olika fiskelägena äro högst växlande och det framför allt är fråga om en anpassning efter de lokala förhållandena i de särskilda fallen, kollegiet ställer sig tveksamt till det praktiska värdet av att uppställa ytterligare allmänna principer för ifrågasvarande planlägningsarbeten. Den föreslagna utredningen skulle närmast kunna

få betydelse för länsstyrelsen i Göteborgs och Bohus län för dess fortsatta arbete med hithörande planärenden. Skulle länsstyrelsen finna en sådan utredning vara av värde, anser sig kollegiet icke böra avstyrka bifall till motionärernas hemställan.

Byggnadsstyrelsen framhåller, att den sedan länge uppmärksammat att regleringen och planläggningen av bebyggelsen i Bohusläns fiskelägen varit förenad med stora svårigheter. Dessa sammanhånga bland annat med de för nämnda fiskelägen säregna förhållanden, som bland annat äro betingade av fiskelägenas natur, klimat, näringsliv, kommunikationer samt sociala och kulturella liv.

Ett stort antal fiskelägen utgöra municipalsamhällen. Vid municipalbildningen har regelmässigt föreskrivits, att bland annat de byggnadsreglerande författningarna skulle äga tillämpning inom samhället. Stadsplaneförslag hava i åtskilliga fall upprättats, men de ha i regel icke visat sig vara tillfredsställande, enär tillräcklig hänsyn icke tagits till de inom fiskelägena rådande speciella förhållandena. Endast i enstaka fall och då vanligen först efter upprepade omarbetningar hava dessa planförslag blivit antagna och fastställda. Nödvändigheten av att få till stånd smidiga planer, som icke alltför rigoröst gått fram över den befintliga bebyggelsen, har ofta icke stått klart för vederbörande planförfattare, vilket även sammanhänger med bristen på utbildade och vana stadsplanemän. Byggnadsstyrelsen framhåller att utbildningen vid våra tekniska högskolor av stadsplanerare för närvarande icke kan anses tillfredsställande ordnad, enär undervisning i ämnet stadsbyggnadslära, såsom byggnadsstyrelsen vid flerfaldiga tillfällen framhållit, är alltför otillräcklig och summarisk, samt erinrar vidare om att på enskilt initiativ tillsatts en kommitté med uppdrag att penetrera de frågor, som sammanhånga med bristerna i regleringen och kontrollen av bebyggelsen i särskilt äldre, traditionsbetonade samhällsbyggnader samt att göra de framställningar om åtgärder, som kunde befinnas lämpliga. I fråga om utbildning av stadsbyggnadsfackmän har i mars 1944 gjorts en framställning till chefen för ecklesiastikdepartementet.

Den i föreliggande motion begärda kommitténs arbetsfält skulle åtminstone delvis komma att sammanfalla med den redan befintliga enskilda kommitténs. Byggnadsstyrelsen anser sig icke böra motsätta sig, att en kommitté med statlig auktoritet tillsättes. Det torde kunna förutsättas, att en sådan kommitté tillvararar det av den enskilda kommittén redan utförda utredningsarbetet. Styrelsen anser sig dock böra framhålla, att även om utarbetande av riktlinjer för reglering och planläggning av bebyggelsen i Bohusläns fiskelägen, vilket skulle bli den statliga kommitténs egentliga uppgift, kan vara till gagn för lösning av ifrågavarande spörsmål, det dock ytterst kommer an på att stads- eller byggnadsplaner, som smidigt anpassa sig efter de olika fiskelägenas lokala förhållanden och behov, uppgöras samt att det blir möjligt att få tillgång till fackmän, som kunna åtaga sig dessa uppgifter.

Väg- och vattenbyggnadsstyrelsen, som uppger sig äga kännedom om de i motionen påtalade olägenheterna endast i vad avse de områden, som beröras av fiskehamnsanläggningar, anför bland annat följande. Nu gällande stadsplanelag torde i och för sig ej lägga hinder i vägen för reglering och planläggning av bebyggelsen inom fiskelägena även enligt fullt moderna begrepp under hänsynstagande ej enbart till tekniska utan även till ekonomiska, sociala och allmänt kulturella synpunkter. De olägenheter, som enligt motionärerna åsamkats dylika

samhällen genom att vid upprättandet av byggnadsplaner tillräcklig hänsyn ej tagits till ovannämnda synpunkter, torde sålunda knappast kunna hänföras till brister i lagstiftningen utan kunna, såsom i motionen antydes, bero på praxis och därpå, att vederbörande förrättningsman saknat tillräcklig erfarenhet och möjlighet att riktigt bedöma föreliggande speciella problem. Det torde i sådant fall kunna antagas, att av motionärerna efterlysta riktlinjer för reglering och planläggning av bebyggelsen i fiskelägen skulle kunna bli till nytta i förevarande avseende. Dylika riktlinjer böra självfallet avse icke endast förhållanden i Bohuslän utan fiskelägen i allmänhet.

Lantbruksstyrelsen förordar bifall till motionen på i densamma anförda skäl.

Egnahemsstyrelsen vitsordar att regleringen av bebyggelsen i Bohusläns fiskelägen otvivelaktigt stött på särskilda svårigheter och framhåller därjämte i huvudsak följande. Såsom i såväl motionen som egnahemsnämndens yttrande framhålls lärer det otvivelaktigt förhålla sig så, att regleringen av bebyggelsen i Bohusläns fiskelägen stött på särskilda svårigheter. Den har i många fall blivit både tidsödande och för vederbörande samhälle dyrbar samt, när den väl blivit färdig, ofta visat sig alltför stel och för litet anpassad till de med fiskerinäringen sammanhängande speciella förhållandena. Givetvis är det önskvärt, att en ändring i nu berörda avseende kommer till stånd. Hela det lagstiftningskomplex som avser stadsplanering och byggnadsverksamhet är för närvarande föremål för översyn. Inom 1942 års stadsplaneutredning vore utredningsarbetet beräknat bli slutfört under första halvåret 1945. Under sådana förhållanden synes det egnahemsstyrelsen lämpligt att, innan åtgärd i det av motionärerna angivna syftet överväges, avvakta resultatet av nyssnämnda snart slutförda utredning. Under den vidare behandlingen av det eller de förslag, som sålunda äro att förvänta, lär tillfälle icke komma att saknas för vederbörande lokala myndigheter och även ordsbefolkningen att giva tillkänna sina speciella synpunkter och önskemål. Egnahemsstyrelsen finner med hänsyn till det nu anförda att med frågan om tillsättande av sådan kommitté, som av motionärerna föreslås, tills vidare lämpligen bör anstå.

Svenska västkustfiskarnas centralförbund anför i huvudsak följande:

I de äldre kustsamhällena i Bohuslän är bebyggelsen tät. Den till byggnad hörande tomtplatsen utgöres ofta endast av den mark, som huset står på. Marken mellan husen är i vissa fall en del av den stamfastighet, från vilken tomtplatserna avstyckats. Den nyttjas av samhällets innevånare som allmän väg. Man färdas således icke blott på speciella vägar eller gator, utan man tar sig fram överallt mellan husen. Stängsel förekommer endast omkring små trädgårdstäppor vid enstaka bostadshus. Marken utgöres i många fiskesamhällen av hela klippor, där anläggning av trädgårdar knappast kan komma i fråga. Man har därför icke användning för den fria mark, som en glesare bebyggelse skulle ge. Då man är oberoende av kravet på lämpliga tomtformer, inpassas husen i terrängen så, att byggnaderna placeras på de därför bäst lämpade punkterna. Detta är med hänsyn till undvikande av dyrbar grundsprängning av stor ekonomisk betydelse. Det är även värdefullt, att man kan röra sig fritt mellan husen och över allt välja den kortaste och bekvämaste vägen. Särskilt är detta fallet för fiskare, som skall bära sin utrustning mellan bostaden och båten. Det är uppenbart, att denna bebyg-

gelseart och denna typ av fastighetsindelning i princip är ändamålsenlig för de samhällen, det här är fråga om.

Det är emellertid också tydligt, att gällande stadsplanlagstiftning, vilken som regel förutsätter stora tomter och husavstånd samt en uppdelning av marken i gator och kvarter och all kvarterersmarkens fördelning på tomterna, åtminstone såsom den enligt gällande praxis tillämpas, icke är anpassad för denna sorts bebyggelse. Sålunda har det visat sig svårt att erhålla lagfart på tomter av i fiskelägena gängse storlek, emedan denna är väsentligt mindre än den i normalstadgandena föreskrivna.

I många samhällen har man under en lång följd av år med anlitande av anbefallda sakkunniga arbetat med sina planfrågor och på dem lagt ut avsevärda belopp, men trots detta kommit till resultat, som man funnit mycket nedslående. Ett flertal exempel härpå anföres av förbundet. Så t. ex. omförmåles beträffande Gravarne, att under de senaste åren i flera olika etapper en rad bestämmelser fastställt avseende att reglera bebyggelsen i vårt samhälle. De ha i regel tillkommit på sätt, som i formellt juridiskt hänseende inte kunna antastas. I sak och med hänsyn till sina verkningar ha de emellertid för större delen av samhällets innevånare redan visat sig mindre lämpliga och delvis rent av skadliga. Sjöbodsområdena ha inskränkts på ett sätt och i en utsträckning, som i längden måste bli katastrofalt inte bara för fiskare utan för samhällets befolkning i sin helhet. Redan nu ha fiskelag tvingats söka förvaringshus för sina redskap på andra platser i stället för i sitt eget hemsamhälle. Att på sådant sätt fiskares intressen av samhällets styrelser och nämnder blivit tillbakasatta till förmån för andra yrkesgrupper är så mycket mera betänkligt, som under samma tid detta skett, statsmakterna lämnat samhället betydande anslag för byggande av fiskehamn till fiskets tjänst och främjande.

Fiskare ha, när de på mycket oregelbundna tider komma hem från sitt hårda arbete på sjön, ofta varken tid eller förutsättning att ägna sig åt de genom omständliga föreskrifter invecklade stadsplanefrågorna och få därigenom små möjligheter att bevaka sina intressen med påföljd som ovan antytts. Det är därför nödvändigt att genom personer, som äro väl insatta i deras förhållanden, få utrett, vilka former för bebyggelsereglering och fastighetsbildning, som kunna tänkas lämpliga för fiskelägena.

Med anledning av det sålunda anförda tillstyrker förbundet på det livligaste bifall till motionen.

Utskottet. För egen del får *utskottet* anföra följande.

Gällande författningar på här förevarande område, stadsplanelagen och byggnadsstadgan, lägga väl i och för sig ej några hinder i vägen för en rationell lösning av det med motionen avsedda problemet. Dessa författningar innehålla icke några på denna fråga inverkan bestämmande, som äro av tvingande natur eller för vilka dispens icke kan lämnas. Såsom framgår av det utav länsstyrelsen i Göteborgs och Bohus län avgivna yttrandet har det i syfte att möjliggöra en smidig anpassning efter ortsförhållandena också blivit allt vanligare att lämna vederbörande byggnadsnämnder befogenhet att meddela undantag från eljest gällande bestämmelser angående bebyggelsen, under förutsättning att byggnadsnämnderna till sitt förfogande hava stadsarkitekt eller annat motsvarande sakkunnigt biträde. I detta sammanhang må framhållas, att enligt vad utskottet er-

farit 1942 års stadsplaneutredning inom den närmaste tiden kommer att framlägga förslag till nya bestämmelser i hithörande ämnen. Detta förslag lärer dock ej komma att innehålla några föreskrifter, som underlätta lösningen av fiskelägenas speciella problem.

Den förefintliga lagstiftningen på området har emellertid, sådan den tillämpats i verkligheten inom Bohuslän, visat sig icke kunna hindra uppkomsten av vissa missförhållanden. Dessa missförhållanden, som påtalats i motionen och som även bestyrkts av de i ärendet avgivna yttrandena, torde just hava sin grund däri, att det brustit, när det gällt att med tillämpning av gällande författningar i praktiken utforma med hänsyn till de egenartade förhållandena inom de bohuslänska fiskelägenas ändamålsenliga bebyggelseplaner. Detta anges i sin tur hänga samman med bristen på förrättningsmän, som äro förtroagna med de speciella problem, som yppa sig i samhällen av denna art. Ett exempel härpå är bristen på förståelse för fiskets behov av redskapsbodar till förvaring av de ofta skrymmande redskapen samt för bodarnas placering på ett sätt, som kan underlätta de ständigt återkommande överflyttningarna av redskap från båtarna till bodarna och vice versa. Ett annat exempel ge de svårigheter, som upprests genom krav på tomtstorlekar, vilka här sägas vara alltför drygt tilltagna såväl med hänsyn till den knappa tillgången på för bebyggelsen lämplig mark, som till fiskarnas behov av att för sammanhållningen av de stora fiskelagen, vilka icke sällan nattetid måste sammankallas för hastig utryckning, ha sina bostäder nära varandra och hamnen. Denna bristande förståelse torde i viss mån bero på förrättningsmännens måhända väl ensidigt stadsplanetekniskt betonade utbildning. Från en genom privat initiativ tillkommen utredning har därför önskemål framförts om en förbättrad utbildning av stadsplanerare, så att ej blott de rent tekniska synpunkterna bleve tillgodosedda utan även sociologiska och kulturhistoriska krav vunne ökad förståelse. Denna fråga kan givetvis ej lösas omedelbart. Även om framställningen i sinom tid skulle leda till resultat, kunna verkningarna därav ändock ej beräknas komma till synes på många år. Ovan berörda svårigheter behöva emellertid snarast avhjälpas.

För att råda bot på dessa mera trängande svårigheter hava motionärerna föreslagit utarbetande av anvisningar, som kunna lämpa sig för de förhållanden, vilka närmast yppa sig i samhällen av fiskelägenas karaktär. I detta sammanhang vill utskottet erinra om att en sådan väg redan beträffs av statsmakterna genom de normalförslag till byggnadsordningar m. m., som finnas utgivna i Statens offentliga utredningar 1932:7, 8, 9 och 1937:57. Dessa ha emellertid endast tagit sikte på samhällen av olika storlek. Motionärernas förslag aktualiserar en diskussion, som redan en tid har förts bland vissa kretsar av stadsplanerare, där man ansett, att liknande anvisningar behöva utarbetas för skilda arter av samhällen, exempelvis fiskelägen, brukssamhällen, stationssamhällen och bondbyar. Med hjälp av dylika anvisningar skulle enligt utskottets förmenande förrättningsmännen och innevånarna i samhällen av skilda arter bättre kunna utfinna de

riktlinjer och möjligheterna för dessas realiserande i praktiken, som passa å varje ort och vid varje tid. Utredningar för sådana anvisningar hava som nämnts redan i viss utsträckning och efter enskilt initiativ påbörjats, och utskottet vill här endast erinra om den allsidiga utredning, som utförts beträffande Smögen och som torde bliva av stort värde vid lösandet av detta samhälles stadsplane-fråga, som sedan lång tid är under behandling. Utskottet anser emellertid, att ett tillgodoseende av det i motionen framförda önskemålet är av sådan betydelse, att en utredning genom statsmakternas försorg bör komma till stånd. Denna utredning bör enligt utskottets mening ske under medverkan — förutom av personer med förfarenhet i plantekniska värv — jämväl av personer med ingående kännedom om fiskelägenas näringsliv, arbetsorganisation och bebyggelse.

Under återopande av vad utskottet här ovan anfört får utskottet hemställa,

att andra kammaren för sin del måtte med bifall till motionen II: 70 besluta, att riksdagen hos Kungl. Maj:t gör framställning om att en kommitté tillsättes med uppdrag att framlägga förslag till anvisningar för reglering och planläggning av bebyggelsen i Bohusläns fiskelägen.

Stockholm den 12 april 1945.

På utskottets vägnar:

L. O. SKANTZE.

Närvarande: herrar *Skantze*, *Hedqvist*, *Jonsson* i Malmgrava, fru *Svedberg*, herrar *Boman* i Stavsund, *Severin* i Gävle, *Persson* i Svensköp, *Engström*, *Nilsson* i Varuträsk, *Jansson* i Aspeboda.

Reservation

av herr *Hedqvist*, fru *Svedberg* och herr *Severin* i Gävle, vilka ansett, att utskottets utlåtande borde hava haft följande lydelse:

Den i motionen väckta frågan anser utskottet vara värd beaktande. Ty utan tvivel förhåller det sig så, att reglering och planläggning av bebyggelsen i Bohusläns fiskelägen i många fall icke äro tillfredsställande. Såsom motionärerna framhållit och som även bestyrkts av de i ärendet avgivna yttrandena, beror dock icke detta på att gällande författningar på området, stadsplanelagen och byggnadsstadgan, skulle lägga hinder i vägen för en rationell lösning av ifrågavarande

problem. Dessa författningar innehålla icke några på denna fråga inverkan-
bestämmelser, som äro av tvingande natur eller för vilka dispens icke kan lämnas.
Såsom framgår av det utav länsstyrelsen i Göteborgs och Bohus län avgivna
yttrandet har det i syfte att möjliggöra en smidig anpassning efter ortsförhållan-
dena också blivit allt vanligare att lämna vederbörande byggnadsnämnder be-
fogenhet att meddela undantag från eljest gällande bestämmelser angående be-
byggelsen, under förutsättning att byggnadsnämnderna till sitt förfogande hava
stadsarkitekt eller annat motsvarande sakkunnigt biträde. Missförhållandena
torde fastmer hava sin grund däri, att det brustit när det gällt att med tillämp-
ning av gällande författningar i praktiken utforma med hänsyn till de skiftande
och egenartade förhållandena inom de bohuslänska fiskelägena ändamålsenliga
stadsplaner. Och detta torde i sin tur främst sammanhän- ga med bristen på
stadsplanetekniker, som äro förtrogna med de speciella problem som yppa sig
inom dessa fiskelägen.

Motionärerna hava nu föreslagit utarbetande av allmänna riktlinjer för
reglering och planläggning av bebyggelsen i nämnda fiskelägen. Utskottet måste
dock ställa sig mycket tveksamt inför detta förslag. Det måste nämligen vara
ytterligt svårt att upprätta dylika riktlinjer, som lämpa sig för alla de skiftande
förhållanden som här förekomma. Genom utfärdandet av dylika direktiv är det
väl fara värt, att en nödvändig individuell prövning skulle försvåras och att
alltså syftet med motionen icke skulle främjas utan snarare motverkas. Av
största vikt torde i stället vara att erfarna och med förhållandena väl förtrogna
stadsplanetekniker, som kunna ägna bebyggelsefrågorna ett individuellt studium,
stå till förfogande i erforderlig utsträckning.

I detta sammanhang må framhållas, att enligt vad utskottet erfarit 1942
års stadsplaneutredning inom den närmaste tiden kommer att framlägga förslag
till nya bestämmelser i hithörande ämnen. Ehuru detta förslag icke lär komma
att innehålla några för bebyggelsen i de bohuslänska fiskelägena speciella före-
skrifter, torde dock även ortsmyndigheterna vid remissbehandlingen av sagda
förslag få tillfälle att framlägga sina synpunkter. I avvaktan på stadsplaneutred-
ningens förslag och vad som kan framkomma under dess vidare behandling anser
utskottet i allt fall skäl saknas för riksdagen att begära någon utredning av
det slag som av motionärerna ifrågasatts.

Under återopande av vad sålunda anförts får utskottet hemställa, att ifråga-
varande motion icke måtte föranleda någon andra kammarens åtgärd."
